

12: Pasaj (12-25) : Allahu Ekber (Allah En Büyüktür)

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Hacceden Müslüman Arafat'tan ayrıldıktan sonra bu büyük buluşmadan çok şey kazanmış olur, kalbinde onun nuru, ışığı parlar ve gönlü Allah'ın ipine sımsıkı bağlanır. Artık onu hiç bir şey Allah Teâlâ'nın Meşar-i Haram'da ona olan lütfunu zikretmekten, hidayet ve Allah'a yaklaşma nimetine şükretmekten daha fazla mutlu edemez. Edemez çünkü o ebedi düşmanı olan şeytana bir anlamda taş atarak düşmanlığını belirtmiştir. Onun için Allah'ın davetine icabet etmekten, O'na yaklaşma şansından, Rabbi'nin büyüklüğünü, mükemmelliğini ve ikramını görmekten daha güzel bir şey yoktur. Artık onu sadece Allah'ın hidayet nimeti, kendisini huzura kabulü ve yakınlığı mutlu edebilir. Rasulullah (s.a.v.) Akabe Cemresi yani şeytan taşlamayı bitirdikten sonra telbiyeyi bırakır, tıraş olur ve tekbir getirmeye başlardı.

Allahu Ekber, Subhanallah, elhamdülillah, la ilahe illallah, işte bunlar Allah'ın ayetinde baki olan salih amellerdir:

﴿ الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴾ (46)

[سورة الكهف]

“Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Baki kalacak salih ameller ise, Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.”

(Kehf Suresi: 46)

Kişi Allah'ı gerçek manada tesbih ettiği, O'na hamd ettiği, O'nu birlediği ve tekbir ettiğinde Rabbinin tanımış olur. Rabbinin tanır ise O'na itaat eder. İtaat ederse de cennetini hak eder. Allah katındaki hayır fani dünyadan daha kalıcı ve üstündür.

Allahu Ekber (Allah en büyüktür), ezan onunla başlar ve onunla biter ki Müslüman işine, ticaretine dalmışken ezanı işittiğinde, Allah katındaki hayrı hissetsin. Kulun Allah'ın emrine, O'na icabet ederek itaat etmesi, elindeki iş ne kadar önemli olursa olsun ondan daha büyük ve mühimdir.

Namaza da Allahu Ekber diyerek başlarız. Beş vakit namazımızda onu bir günde iki yüz elli defadan fazla tekrarlarız. Bazı fakihler saydıklarında namaz boyunca devam edip sonuna kadar olması gereken bir şarta işaret etmişlerdir. Şöyle ki, namaz kılan kişi namazı esnasında Allah'ın kendisini Rabbinden korkmaktan, huşu duymaktan uzaklaştıracak

her şeyden büyük olduğunun farkında, bunun bilincinde olmalıdır.

Nefsimize karşı zafer kazandıktan sonra, oruç ibadetinin ardından, hac ibadetinin ardından da Allahu Ekber deriz. Bu yüzden Rasulullah (s.a.v.) bize bayramlarda da tekbiri emretmiştir. Çünkü Allah'a kulluğun tahakkuk etmesi ve Allah'a dönüş, dünya ve dünyada bulunan her şeyden daha değerlidir. Kul Allah'a döndüğünde, göklerde ve yeryüzünde bir davetçi “bunu kutlayın, filanca kul Allah ile uzlaşmıştır.” diye seslenir.

Düşmanlarımızla karşılaştığımızda da Allahu Ekber deriz. Zafer kazandıktan sonra da Allah'ın büyük gördüğümüz her şeyden de büyük olduğunu hissetmek için bunu yaparız. Zira yardım ve zafer ancak Allah'tandır, yüce ve her şeye kadir olan Allah katındandır. Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, O da size yardım eder.

Yine Allah yolunda olan mümin de hep Allahu Ekber der ve şunu kasteder; Etrafında gördüğü her şey Allah'ın yüceliğinden, O'nun kudreti, rahmeti ve ikramı ile vardır. Yani Allah gördüğü her şeyden büyüktür. İmam Şafi'nin dediği gibi: “İlmim arttıkça bilirim bir şey bilmediğimi.” Sözün özü şu: Mümin ne kadar çok ilim alırsa alsın, Allah onun tüm bildiklerinden daha büyüktür.

Burada çok önemli bir nokta var; Önemli olan tekbiri lafızla tekrar etmek değil, içeriğini bilmektir. Ki içeriği de bunu destekler, müminin yolu da bunu sınırlar nitelikte olmalıdır.

Rasulullah (s.a.v.) “Allahu Ekber” lafzının içeriğini bilmek konusunda insanların zirvesi konumundadır.

Kureyş Utbe b. Rabia'yı Rasulullah (s.a.v.)'e şunları söylemesi için gönderdi: “Sen kavmine büyük bir emirle geldin. Ama beni dinle, sana bazı şeyler söyleyeceğim, umarım kabul edersin. Eğer mal istiyorsan, biz hepimiz tüm malımızı toplar sana veririz ve en zenginimiz sen olursun. Eğer saygınlık istediğin, seni liderimiz yaparız, senin iznin olmadan hiç bir şey yapmayız. Eğer hükümdarlık istiyorsan seni hükümdarımız yaparız.” Ama bu çabaları boşa çıktı. Sonra Kureyş amcası Ebu Talib'i kullanmayı denedi ve ona Rasulullah'ı davetinden vazgeçirmesini söylediler. Ebu Talib efendimize “Ey kardeşimin oğlu, bana ve kendine acı, bana kaldıramayacağım yükü yükleme.” dedi. Bunun üzerine Efendimiz o meşhur hadisini zikretti:

والله يا عم لو وضعوا الشمس في يميني والقمر في شمالي على أن أترك هذا الأمر ما تركته حتى يظهره الله أو))
(أهلك دونه

“Bunu bilesin ki, ey amca! Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, ben yine bu dinden, bu tebliğden vazgeçmem. Ya Allah, bu dini hâkim kılar yahut ben bu

uğurda canımı veririm."

Allahu Ekber ahabın da sözüydü. Onlar tekbiri dilleriyle söyler, kalplerini onunla doldurur, amelleri ile de bunu tasdik ederlerdi. Onlar azınlık olmalarına rağmen bizim onda birini yapamayacağımız amelleri yaparlardı hem de biz onlardan fazlayız, kalabalığız. Yani bir kişi söylediğini bin amel ile tasdik ediyor. Ama bin kişi söylediğini bir amel ile bile destekleyemiyor.

Said b. Amir'in eşi onu Allah yolunda infak etmekten vazgeçirmeye çalıştı. O ise şöyle buyurdu: "Arkadaşlarım bu konuda beni geçtiler. Ben onların yolundan ayrılmak istemiyorum. Eğer dünyaya ve içindekilere sahip olsaydım, –eşinin güzelliğiyle ona hâkim olmasından korktu ki bu kadınların silahıydı – biliyorsun ki cennetteki hurilerden biri yeryüzüne gelse onun nuru güneş ve ayın ışığını sönmük bırakırdı. İşte ben senin için onları feda edeceğime, onlar için seni feda ederim."

İşte bu büyük sahabi böyle söyledi, dili ile tekbir getiriyor, kalbini onunla dolduruyor ve ameli ile de bunu destekliyordu.

Müslüman bir çoban koyun güderdi. İbn Ömer onu sınamak için şöyle dedi: "Bu koyunu bana sat, parasını al." Çoban "o benim değil ki" dedi. İbn Ömer "sahibine 'öldü ya da kurt yedi' dersin, sen de parasını alırsın." deyince çoban cevap verdi: "Vallahi benim paraya çok ihtiyacım var. Eğer koyunların sahibine koyununun öldüğünü veya onu kurdun yediğini söylesem bana inanır. Çünkü ben ona göre güvenilir, dürüst biriyim. Peki, ama bu işte Allah nerededir?"

Çoban böyle söyledi. Dili ile tekbir getiriyor, kalbini onunla dolduruyor ve amelleri ile de onu destekliyordu.

Kişi yaratılmış bir varlığa itaat edip yaratıcısına isyan ediyorsa bir değil bin kere de Allahu Ekber dese tekbir getirmiş sayılmaz. Çünkü o sadece kafasında güçlü gördüğüne itaat ediyordur.

Kişi çok para kazanmak için insanları dolandırıyorsa ve Allahu Ekber diyorsa, bir değil bin kere de söylese tekbir getirmiş sayılmaz. Çünkü ona göre bu mal Allah'a ve Rasulüne itaat etmekten daha önemlidir.

İnsan evinde eşi ve çocuklarını razı etmek için İslam'ı yaşamıyorsa, bir değil bin kere de tekbir getirse aslında bunu yapmamıştır. Çünkü onun için ailesinin rızasını kazanmak Allah'ın rızasını kazanmaktan daha önemlidir.

“Allahu Ekber” Müslümanlar bu ibarenin içeriğini bilseler, dilleriyle söyleyip kalplerini onunla doldursalar ve amelleri de bu sözlerini destekler mahiyette olsaydı, Allah ile olan ilişkileri çok başka olur, diğer yaratılmış varlıklara karşı tavırları da çok farklı olurdu.

Dilimizle tekbir getirelim, içeriğini öğrenelim ve amellerimiz de bunu tasdik etsin ki Allah'ın bize olan rahmeti, merhameti vuku bulsun, düşmanlarımıza karşı daima zafer kazanalım.

Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamdolsun